

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

WPB Capital, spořitelní družstvo v likvidaci, IČ: 257 80 450

Se sídlem Kamenná 835/13, Štýřice, Brno

zastoupený advokátem JUDr. Liborem Němcem Ph.D.,

se sídlem Husova 240/5, Praha 1

proti

žalovanému

Česká národní banka

se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2014/7620/CNB/110, se zrušuje, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35.912,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Libora Němce Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Bankovní rada České národní banky (dále jen „žalovaný“) zamítla jeho rozklad proti rozhodnutí České národní banky (dále „ČNB“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 4. 2014, č.j. 2014/3539/570, sp. zn. Sp/2013/148/573, jímž bylo ve výroku pod bodem (A) žalobci dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o družstevních záložnách“), ke dni nabytí právní moci rozhodnutí odejmuto povolení působit jako družstevní záložna. Výrokem pod bodem (B) správní orgán I. stupně žalobci uložil, aby se počínaje dnem doručení rozhodnutí až do jeho právní moci zdržel ve výroku pod body (i) až (vi) vypočtených činností a zároveň konstatoval, že činnost žalobce vykázala
- (i) nedostatky v činnosti družstevní záložny podle § 28 odst. 3 písm. c) a h) zákona o družstevních záložnách tím, že žalobce uzavřel dne 16. 7. 2010 smlouvu o Úvěru č. 2210-21429 se společností SOLECRON PRO s.r.o., IČO 283 53 811; dne 2. 8. 2010 smlouvu o Úvěru č. 2210-21435 se společností Bubble dolce Raffaello, s.r.o., IČO 282 54 627; dne 11. 8. 2010 smlouvu o Úvěru č. 2210-21442 se společností X – CASE s.r.o., IČO 289 79 630; dne 17. 9. 2010 smlouvu o Úvěru č. 2210-21452 se společností Formicida Consulting, s.r.o., IČO 284 25 839; dne 24. 3. 2011 smlouvu o Úvěru č. 3100000618 se společností MANTER s.r.o., IČO 289 80 476; dne 1. 8. 2011 smlouvu o Úvěru č. 3100000837 se společností VLK Invest s.r.o., IČO 248 40 181 a na základě uvedených úvěrových smluv poskytl žalobce peněžní prostředky za účelem, aby R. J. dne 30. 7. 2010; O. S. dne 30. 8. 2010, O. B., dne 16. 9. 2010, P. M. dne 20. 12. 2010, P. M., dne 26. 4. 2011 a R. N. dne 14. 12. 2011 splatili další členské vklady vložené do základního kapitálu žalobce, čímž porušil zákaz poskytnout úvěr za účelem splacení dalšího členského vkladu dle § 11 odst. 2 písm. b) a c) zákona o družstevních záložnách ve spojení s § 11 odst. 3 téhož zákona provedený § 193 odst. 3 vyhlášky č. 123/2007 Sb., o pravidlech obezřetného podnikání bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry, ve znění rozhodném (dále jen „vyhláška č. 123/2007 Sb.“);
  - (ii) nedostatky v činnosti družstevní záložny podle § 28 odst. 3 písm. b) a h) zákona o družstevních záložnách tím, že žalobce svým jménem a na vlastní účet
    - dne 9. 2. 2011 koupil a dne 9. 8. 2012 předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTEPH008 v nominální hodnotě 75 mil. Kč;
    - dne 25. 2. 2011 koupil a dne 25. 8. 2011 předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPE277 v nominální hodnotě 75 mil. Kč; směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPE278 v nominální hodnotě 75 mil. Kč; směnku označenou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JTBPCZPPXXXJTPE279 v nominální hodnotě 75 mil. Kč; a současně na vlastní účet

- prostřednictvím společnosti Clair de Lune s.r.o., IČO 290 40 469, koupil dne 25. 2. 2011 a dne 24. 2. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPEH009 v nominální hodnotě 75 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti CRN Praha 1 s.r.o., IČO 290 53 129, koupil dne 4. 3. 2011 a dne 2. 3. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPEH010 v nominální hodnotě 75 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti Rowlings Comps.r.o., IČO 247 69 061, koupil dne 9. 9. 2011 a dne 9. 3. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPE530 v nominální hodnotě 100 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti KLARINET s.r.o., IČO 247 61 583, koupil dne 16. 9. 2011 a dne 16. 3. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPE541 v nominální hodnotě 100 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti Tapovan s.r.o., IČO 290 21 791, koupil dne 22. 9. 2011 a dne 22. 3. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTPE542 v nominální hodnotě 100 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti Etilia s.r.o., IČO 241 96 380, koupil dne 20. 3. 2012 a dne 20. 9. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTJTPC000767 nominální hodnotě 100 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti Office World s.r.o., IČO 247 25 340, koupil dne 27. 3. 2012 a dne 27. 9. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTJTPC000771 nominální hodnotě 100 mil. Kč;
- prostřednictvím společnosti Landino s.r.o., IČO 241 69 803, koupil dne 6. 4. 2012 a dne 5. 10. 2012 vlastním jménem předložil k proplacení směnku označenou JTBPCZPPXXXJTJTPC000783 nominální hodnotě 100 mil. Kč; čímž žalobce porušil vůči společnosti J&T Private Equity B.V., se sídlem Amsterdam, Weteringschans 26, Nizozemské království a vůči společnosti Energetický a průmyslový holding, a.s., IČO 283 56 250, povinnost dodržovat limit angažovanosti investičního portfolia stanovenou v § 11 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o družstevních záložnách provedeným § 181 odst. 1, 6 vyhlášky č. 123/2007 Sb., a zároveň povinnost stanovenou § 1 odst. 5 písm. a) zákona o družstevních záložnách vykonávat pouze činnosti stanovené zákonem o družstevních záložnách upřesněnou v § 3 odst. 2 písm. e) zákona o družstevních záložnách stanovující zákaz obchodovat s cennými papíry nepřijatými k obchodování na evropském regulovaném trhu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení nezákonnosti jednání uvedeného ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí pod písmenem (i), tzv. finanční asistence (dále též „první vytýkané jednání“ či „finanční asistence“). Měl za to, že toto jednání je povoleno dle § 41 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech ve znění rozhodném (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Dovedil protiústavnost § 193 odst. 3 vyhlášky č. 123/2007 Sb., dle něž postupovaly ve věci správní orgány; vytkl žalovanému, že ve věci neaplikoval Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013, o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „nařízení č. 575/2013“); taktéž, že žalovaný ve věci neaplikoval Úřední sdělení ČNB ze dne 20. 12. 2013 k výkonu činnosti bank, spořitelních a úvěrních družstev a obchodníků s cennými papíry a uplatňování plošných diskrecí orgánem dohledu (dále jen „Úřední sdělení ČNB“).

3. Rovněž namítal nesprávné právní posouzení nezákonnosti jednání uvedeného ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí pod písmenem (ii), tj. tzv. směnečné obchody (dále též „druhé vytýkané jednání“ či „nezákonné obchody se směnkami“), když nesouhlasil s tím, že se mělo jednat o nákup směnek, které nejsou cennými papíry přijatými k obchodování na evropském regulovaném trhu; a že došlo k porušení pravidel angažovanosti ve vztahu k výstavcům směnek; k nákupu směnek prostřednictvím účelově založených společností.
4. Upozornil na to, že záměr držet uvedené směnky do splatnosti sdělil ČNB dopisem ze dne 18. 9. 2012, sp. zn. Sp/2012/104/586, č.j. 2012/9792/580, což ČNB bez námitek vzala na vědomí. S ohledem na bonitu směnečných dlužníků byl přesvědčen, že nebyl důvod pochybovat o minimální rizikovitosti dané investice. Potvrdil, že pohledávky z těchto cenných papírů byly splaceny včetně příslušného výnosu. Zdůraznil, že u směnek JTEB a EPH bylo jednání žalobce ukončeno několik měsíců před zahájením správního řízení a bez negativního vlivu na činnost žalobce.
5. Žalobce odmítl, že by nakupoval směnky prostřednictvím účelově založených společností, s úmyslem systematického porušování zákona o družstevních záložnách. Uvedl, že nákup směnek nebyl uskutečněn jako série skutkových jednání vedených stejných záměrem i blízkou časovou sousledností. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že společnosti Clair de Lune s.r.o.; CRN Praha 1 s.r.o.; Rowlings Comp s.r.o.; KLARI.NET s.r.o.; Tapovan s.r.o.; Etilia s.r.o.; Office World Prague s.r.o., jimž žalobce poskytl úvěry na nákup cenných papírů, jsou subjekty ekonomicky či fakticky propojené s žalobcem.
6. Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, jelikož správní orgány nezjišťovaly, zdali úvěry žalobcem přidělené třetím osobám byly poskytovány v úmyslu splatit jejich základní členský či další členský vklad. Nesouhlasil s tím, že účel úvěrů byl prokázán výpisy z bankovních účtů a doklady o realizaci dotčených plateb. Měl za to, že v řízení nebyl zjištěn úmysl porušit povinnost dle § 193 odst. 3 vyhlášky č. 123/2007 Sb., tj. za jakým konkrétním účelem byly úvěry poskytovány, neboť správní orgány odmítly provést k důkazu výslechy statutárních orgánů dotčených subjektů, u nichž dovozovaly, že tvoří tzv. síť off-shorových společností. Dále nesouhlasil s tím, že správní orgány k důkazům provedly toliko audit datových schránek a přehledy přihlášení do internetového bankovníctví. Dovodil, že „hostname“ IP adresy nemusí souviset s uživatelem IP adresy; byl přesvědčen, že správní orgány neodstranily pochybnosti o správnosti identifikace osoby, které IP adresy patří.
7. Též nesouhlasil s tím, že ve výroku rozhodnutí nebylo uvedeno jednak jaké konkrétní převody či obchody měl žalobce učinit; zdali dané jednání poškozují či jen ohrožují zájmy vkladatelů či členů a jakým způsobem; nebyly specifikovány konkrétní předpisy, jež měly být žalobcem porušeny či ohroženy.
8. Žalobce namítal uplynutí prekluzivní lhůty pro zahájení řízení dle § 27d odst. 3 zákona o družstevních záložnách.
9. Důrazně nesouhlasil s uložením nejvyšší možné sankce. Nesouhlasil ani s tím, že správní orgány nezjišťovaly skutečný stav jeho kapitálu, což bylo zásadní pro závažnost nedostatku v činnosti družstevní záložny a pro výměru a určení sankce. Upozornil, že vytýkané jednání se událo v letech 2010 až 2012, přičemž v době vydání rozhodnutí již došlo k nápravě, neboť byly splaceny jak nakoupené směnky, tak úvěry poskytnuté na nákup směnek. Tudíž uložit opatření k odstranění nedostatků činnosti družstva již nebylo zapotřebí, jelikož závadný stav byl napraven. Poukázal na Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007 – 135, nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 1482/07 a na bod 30. důvodové zprávy k zákonu č. 100/2000 Sb. Odmítl argumentaci ČNB, že účelem uložení opatření – odnětí licence bylo zajištění činnosti záložny v souladu s právním řádem, když jeho následkem došlo ke zrušení žalobce. Byl přesvědčen, že odnětí licence není nápravným opatřením, nýbrž jde o konečné a nezměnitelné opatření.

10. Žalobce namítal, že správní orgány nedodržely principy správního trestání; při provádění důkazů mimo ústní jednání porušily § 51 odst. 2, § 53 odst. 6 správního řádu; nesprávně vypořádaly námítky podjatosti osob podílejících se na rozhodování věci. Konkrétně uvedl námítky podjatosti uplatněné vůči Mgr. Ing. T. R. a Mgr. Bc. L. M., pracovníkům xxxxx, neboť lustrovali při obstarávání podkladů v daném řízení v policejním spise vedeném v rámci prověřování věci dle § 65 odst. 1 zákona č. 141/1961 sb., trestní řád, ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“). Taktéž nesouhlasil s vypořádáním námítky podjatosti vůči Ing. K. G., xxxxx, jelikož na ústním jednání dne 14. 8. 2013 přislíbil, že provede výslechy jím navržených svědků, což později bez odůvodnění odmítl. Rovněž v rozporu s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, sp. zn. 5 A 27/95, umožnil, aby se na správním řízení podíleli pracovníci xxxxx, a to Mgr. B. a Ing. J. Š., Ph.D. Navíc o námitkách podjatosti nerozhodla osoba oprávněná, tj. osoba služebně nadřízená, konkrétně Ing. J. R., nýbrž prof. PhDr. Ing. V. T., Ph.D. a prof. Ing. K. J., Csc., kteří rozhodnutí ze dne 19. 3. 2014 podepsali.
11. Správním orgánům vytkl, že mu na jeho žádost ze dne 21. 5. 2014 nesdělily jména členů rozkladové komise. Povinnost sdělit jména členů rozkladové komise odvozoval z čl. 1 odst. 2 Jednacího řádu rozkladové komise ČNB a z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, sp. zn. 1 Afs 5/2010. Ve výše uvedeném nezákonném postupu spatřoval žalobce porušení § 14 odst. 2, § 15 odst. 4 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
12. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
13. V doplnění žaloby ze dne 6. 8. 2014 žalobce uvedl, že správní orgány neaplikovaly právní úpravu obsaženou v nařízení č. 575/2013 a v úředním sdělení ČNB, která stanoví pravidla pro případ, kdy dojde ke splacení členských vkladů a dalších členských vkladů do 31. 12. 2012.
14. K žalobní námitce prekluze možnosti správních orgánů zahájit správní řízení dle § 27d odst. 3 zákona o spořitelních družstvech konstatoval, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl nepravdy, což dokládal Úředním záznamem policejního orgánu ze dne 14. 11. 2012. Z tohoto záznamu totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně se již delší dobu jednáním žalobce zabýval.
15. Namítal nezohlednění námitek podjatosti viceguvernéra T., přitom se tento opakovaně sešel s Ing. P. P. Ing. P. přiznal, že se spolu znají ze tří prezentací z klubu xxxxx. Již samotné angažmá viceguvernéra ČNB v tomto klubu označil za nestandardní a znepokojivé.
16. Žalovaná ve svém podání ze dne 20. 9. 2014 odmítla veškeré žalobní námítky. Nesouhlasila s uplatněnou žalobní námitkou prekluze, neboť první informace ohledně vytýkaného jednání žalobce získala až dne 14. 11. 2012, kdy jí byly anonymním podáním na podatelnu doručeny listiny obsahující seznamy společností, kterým žalobce poskytl úvěry; schémata finančních toků; notářské zápisy s prohlášením sedmi jednatelů společností, jímž žalobce úvěry poskytoval. Žalovaný poté započal věc prošetřovat. Jakmile zjistil, že dodané informace mají relevantní vypovídací hodnotu, zahájil dne 15. 5. 2013 správní řízení a vydal předběžné opatření, jímž žalobci zakázal výkon určitých činností. I v případě obchodování se směnkami bylo správní řízení zahájeno dříve, než rok od skončení protiprávního jednání, které mělo charakter pokračujícího jednání. Pokračující jednání bylo ukončeno dne 30. 6. 2012, identifikaci směnek žalovaná obdržela dne 15. 8. 2012. K úřednímu záznamu vypracovanému Policií České republiky ze dne 14. 11. 2012 konstatoval, že z něj žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vytrhává jednotlivá tvrzení. Zdůraznil, že v něm nejsou obsaženy konkrétní poznatky o žalobcově protiprávním jednání, o nichž měly správní orgány vědět již přede dnem 14. 11. 2012. Nad to upozornil, že záznam nebyl pracovníkem žalovaného autorizován.

17. Za mimořádně závažný nedostatek v činnosti žalobce považoval zejména poskytování úvěrů na splacení dalších členských vkladů. Žalovaný byl přesvědčen, že ze způsobu provedení poskytování úvěrů vyplývá, že si byl žalobce vědom nedovolenosti předmětného jednání, neboť k poskytnutí úvěrů a toku těchto peněžních prostředků zpět do jeho kapitálu využíval finančních transakcí o mnoha krocích prostřednictvím složitých obchodních struktur, jejichž prvky tvořily nejen tuzemské ready-made společnosti, které jinak žádnou podnikatelskou činnost nevykonávaly, ale též zahraniční off-shore společnosti představující prázdné skořápky, mající zakrýt skutečné obchodní vazby. Taktéž nedovolené obchody se směnkami žalobce vykazovaly obdobný způsob provedení.
18. Zdůraznil, že hlavním důvodem zákazu finanční asistence byla ochrana věřitelů obchodních společností. Družstevní záložna kromě minimálního základního kapitálu 500 000 Kč průběžně udržuje i (regulární) kapitál v min. výši 35 mil. Kč. Družstevní záložna je povinna udržovat takový kapitál, který odpovídá součtu jednotlivých kapitálových požadavků ke krytí rizik, což je označováno pojmem kapitálová přiměřenost. Vysvětlil, že smyslem celosvětově akceptovaného konceptu kapitálové regulace úvěrových institucí je, aby neposkytovaly úvěry či nenabývaly jiná aktiva pouze z prostředků svěřených jim vkladateli či jinými klienty (tudíž by tito klienti nesli fakticky finanční riziko spojené s návratností poskytnutých aktiv), ale aby tato jejich aktiva kryl rovněž kapitál získaný ze zcela nových zdrojů. V tomto případě však žalobce používal prostředky svých vkladatelů – členů družstevní záložny – aby fiktivně, resp. účetně (tj. nikoli skutečně a z nových zdrojů), navýšoval svůj základní kapitál. Vyšší kapitál pak žalobci umožnil další úvěrovou expanzi, jelikož představoval pouze účetní číslo a nikoliv reálné nové zdroje zvenčí, riziko návratnosti vkladů pro jeho členy se zvyšovalo.
19. Upozornil, že žalobcův zapsaný kapitál podle obchodního rejstříku v rozhodné době činil 155 mil. Kč. Na financování dalších členských vkladů pak žalobce prostřednictvím úvěrů použil prokazatelně minimálně 115,7 mil. Kč. V účetních výkazech žalobce uvedl výši splaceného základního kapitálu 483,6 mil. Kč. A na obchodování se směnkami poskytl žalobce úvěry ve výši 719 mil. Kč. Z objemu finančních prostředků použitých k žalobci zapovězeným transakcím dovodil mimořádnou rozsáhlou protiprávní jednání žalobce.
20. Žalovaný vysvětlil, že při ukládání sankce zvážil zejména mimořádný rozsah neoprávněných transakcí; záměrně netransparentní způsob využívající vazeb na třetí osoby k zakrytí skutečné povahy transakcí; zcela zřejmý úmysl a naprostou bezohlednost k zájmům sledovaným zákonem o družstevních záložnách, která byla zjevná z ignorance zákonem a prováděcími právními předpisy explicitně vyjádřených zákazů. Žalovaný byl přesvědčen, že v dané věci nebyla záruka, že by se jinými opatřeními dosáhlo nápravy. Upozornil, že nelze žalobcem deklarovanou snahu o nápravu hodnotit jako upřímnou, jelikož popírá, že by jeho jednání bylo nezákonné.
21. Odmítl obranu žalobce, že úvěry byly splaceny, když protiprávním jednáním bylo již obchodování se směnkami a porušení limitů angažovanosti. Navíc správní orgány zjistily, že úvěry žalobce byly dále postoupeny.
22. Nesouhlasil s tím, že úvěrování dalších členských vkladů ze strany žalobce nebylo protiprávní. Zdůraznil, že v rámci správního řízení byla shromážděna řada důkazů, kdy údaje o vstupech do datových schránek byly jen dílčími důkazy. Důkaz přístupy do datových schránek byl doplněn notářskými zápisy a záznamy policie, dále i výpisy z účtů mapujícími finanční toky, informace o povaze obchodních společností a o žalobcových vedoucích osobách, ve svém souhrnu podávají ucelený řetězec převodů financí od žalobce k příslušným osobám s dalšími členskými vklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Zdůraznil, že žalobce svým protiprávním jednáním vytvořil stav, kdy je *de facto* nemožné zjistit, zdali kapitálové požadavky plní. Účel poskytovaných úvěrů dokumentují finanční toky mezi dotčenými společnostmi. Poskytovatelem úvěru byl vždy žalobce, konečnými příjemci pak v šesti zdokumentovaných případech žalobcovy vedoucí osoby a členové jeho orgánů. K provedení transakcí byly použity stejné společnosti, které žalobce využíval.
24. K neprovedení důkazů výsledkem jednatelů dotčených společností žalovaný vysvětlil, že byly nadbytečné a odkázal na body 360 až 367 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Upozornil, že žalobce neuvedl, jaká konkrétní tvrzení mají být jimi prokázána.
25. Odmítl námitky podjatosti úředních osob, když Ing. B. a Ing. Š., Ph.D. se bezprostředně na vedení správního řízení ani nepodílely. Viceguvernér žalované prof. Ing. PhDr. V. T., Ph.D. rovněž nemohl být v řízení podjatý, jelikož z jeho funkce vyplývá nezbytnost plnit i společenské povinnosti, mezi něž nepochybně patří pořádání veřejných vystoupení a přednášek třetím osobám. Připustil, že žalobci nebyla sdělena jména členů rozkladové komise, když jsou uveřejněna na internetových stránkách žalovaného. Poukázal na to, že bankovní rada je kolektivním orgánem, nebylo by tak možné, aby jeden podjatý člen ovlivnil řízení či rozhodnutí ve věci.
26. Nesouhlasil s námitkou překročení mezi správního uvážení v rámci uložení sankce žalobci a odkázal na body 525 až 551 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K výtce neumožnění vstupu investora Arca Investments, a.s. uvedl, že ani toto navýšení kapitálu nemohlo odstranit přetrvávající pochybnosti ohledně ocenění expozic; zaúčtování pohledávek a vedení účetních výkazů v souladu s realitou.
27. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. V replice ze dne 26. 5. 2015 žalobce k vyjádření žalovaného zopakoval základní žalobní námitky a k námitce nedostatečné kapitálové přiměřenosti, což byl důvod, pro který bylo správním orgánem I. stupně vydáno předběžné opatření, uvedl, že ke dni vydání předběžného opatření činila jeho kapitálová přiměřenost cca 4,75 %, tj. výrazně pod stanoveným regulačním minimem. V průběhu správního řízení prokázal, že ukazatele kapitálové přiměřenosti dodržuje, když ke dni 13. 6. 2013 dosáhl částky 17,33 % a kapitálový přebytek více než 310,4 mil. Kč; v případě odečtení sporovaných vkladů z důvodu nezákonné finanční asistence by kapitálová přiměřenost žalobce ke dni 31. 12. 2013 činila 14,33 % a přebytek kapitálu částku 201.691.000,-Kč, což dokládá znaleckým posudkem Znaleckého ústavu BENE FACTUM.
29. Upozornil, že správními orgány vytýkané jednání vytvoření holdingových skupin žalobcem nelze subsumovat pod žádnou skutkovou podstatu protiprávního jednání či nedostatku v činnosti družstevní záložny dle zákona o družstevních záložnách.
30. K žalobním námitkám spočívajícím v nesprávné aplikaci ustanovení o sankci doplnil, že správní orgány měly při rozhodování o uložení sankce přihlédnout i k připravované novele zákona o družstevních záložnách. Novelou, jež byla schválena dne 18. 6. 2014 na schůzi Senátu usnesením č. 525, bylo z § 28 zákona o družstevních záložnách odstraněno písm. f) a oprávnění ČNB dle § 28 byla výslovně označena jako „opatření k nápravě“, mezi které již nadále nepatří možnost odejmutí povolení. Odejmutí povolení je dle novely možné jen za splnění § 28g zákona o družstevních záložnách, tj. při přetrvávání nedostatků v činnosti družstevní záložny nebo v případech vypočtených správních deliktů (§ 28g písm. b) zákona o družstevních záložnách), kde však již není zařazen správní delikt spočívající v nedodržení pravidel pro stanovení kapitálu dle § 27b odst. 2 písm. c) zákona o družstevních záložnách.
31. K námitce uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty s odkazem na úřední záznam Policie České republiky ze dne 14. 11. 2012 sepsaný s Ing. B., doplnil, že správní orgán I. stupně se transakcemi žalobce musel zabývat již dne 10. 5. 2012, neboť žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván, Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

aby předložil podklady a informace týkající se smluvního vztahu mezi dohlíženým subjektem a paní M. P., zejména její výpisy z účtů a zápisy z členských schůzí. Poté následovaly další výzvy např. ze dne 3. 8. 2012 a ze dne 15. 10. 2012. Žalobce pak dovedl, že tyto informace správní orgán I. stupně po něm vyžadoval proto, že se na něj obrátil Ing. P. P., který žalobce na toto své jednání upozornil (viz podání advokáta Ing. P., JUDr. Ing. P. N., Ph.D. ze dne 7. 2. 2012). V předmětných žádostech advokáta Ing. P., jenž byly zaslány kontrolní komisi žalobce a dalším jeho orgánům, byl obsažen návrh na prověření jeho podezření na to, že členové žalobce oslovovali zaměstnance firem ze skupiny žalobce, aby se tito nechali „dobrovolně“ zapsat jako jednatele a společníci různých obchodních firem, když těmto společnostem byly zřejmě poskytovány nestandardní úvěry. Uzavřel, že správní orgán I. stupně měl na základě výše uvedených informací k dispozici relevantní údaje o údajném protiprávním jednání žalobce, tudíž mu započala běžet prekluzivní lhůta již v měsíci únoru 2012, čímž uběhla před zahájením správního řízení. Ohledně počítání běhu prekluzivní lhůty správními orgány, tj. ode dne obdržení anonymního podání 14. 11. 2012, upozornil na nestandardní okolnosti způsobu jejich obdržení. Poukázal na to, že v pravém horním rohu první strany tohoto podání je uvedeno „Anonymní podání o činnosti WPB, č.j. 2012/12068/580 ze dne 14. 11. 2012“, kde je rovněž otisk razítka: „ČNB Praha – PODATELNA 2, 14. 11. 2012; 14:54 00249“. Uvedl, že otisk razítka neodpovídá ostatním otiskům razítek podatelny ČNB. Připustil, že z odpovědi odboru interního auditu ČNB ze dne 2. 5. 2014 vyplynulo, že anonymní podání bylo doručeno v analogové podobě a bylo řádně označeno otiskem razítka určeným pro tento způsob doručování. Žalobce však zdůraznil, že analogová obálka u dokumentu ve správním spise není založena, tudíž nelze určit, kdy byl dokument předán k přepravě; kdo je odesílatelem; z jaké adresy byl odeslán, nelze tak zjistit, zdali se jednalo skutečně o anonymní podání a zda otisk razítka a datum na něm uvedené jsou skutečně souladnými s datem odeslání. Poukázal na to, že v jiném případě doručení dokumentů v analogové formě, správní orgán I. stupně do správního spisu řádně založil i jeho analogovou obálku. Konstatoval, že předmětné anonymní podání nemohlo být na podatelnu doručeno osobně, jelikož nebylo opatřeno razítkem podatelny správního orgánu I. stupně při osobním doručení s datem doručení; podpisem přijímajícího pracovníka; ručně vepsaným údajem o čase dodání do podatelny. Pokud by bylo podání doručováno kurýrní službou, pak by musela být i tato skutečnost na podání vyznačena. Na anonymním podání však nebyly takovéto skutečnosti vyznačeny. V případě, že by podání bylo doručeno poštou, muselo by být uloženo v obálce s uvedením adresáta; data podání a údajem o úhradě poštovného. Žalobce dovedl, že podání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně v obálce, která byla od podání účelově odstraněna, aby nebylo možné jednoznačně určit, kdy bylo skutečně doručeno. Dále upozornil na to, že ačkoli bylo správní řízení zahájeno dne 15. 5. 2013, do správního spisu bylo anonymní podání založeno dle sdělení správního orgánu I. stupně až dne 30. 1. 2014.

32. Žalobce se k věci vyjádřil i podáními ze dne 29. 5. 2015 a ze dne 7. 12. 2015. V posledně uvedeném podání konstatoval, že ve věci nebylo řádně provedeno dokazování u přístupů do datových schránek a do internetového bankovníctví, což jsou klíčové důkazy v řízení.
33. V podání ze dne 5. 4. 2018 vysvětlil, že na počátku věci stál spor mezi Ing. P. a jinými členy žalobce. Ing. P. totiž požadoval bezdůvodně zaplatit částku 200.000.000,-Kč, pod výhrůžkou zničení žalobce. Nově žalobce uplatnil námitku nedodržení stejného postupu u jiných dohlížejších subjektů např. spořitelní družstvo Artesa; ANO spořitelní družstvo; Banka Creditas; Česká spořitelna – penzijní fond a.s.; spořitelní družstvo Moravský peněžní ústav a J&T banka.
34. Na ústním jednání právní zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce stručně zopakoval podstatné námitky již uplatněné v žalobě. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 38/2011 s tím, že odnětí povolení žalobci k výkonu jeho činnosti je třeba z materiálního hlediska pokládat za sankci, nikoli za ochranné opatření. Odnětí povolení správními orgány za situace, kdy navíc nebyla žádnému subjektu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

způsobena újma, považoval za zcela nepřiměřené. Dále zdůraznil, že u vytýkaného jednání spočívajícího ve směnečných obchodech byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobcem napraven závadný stav, jelikož žalobce již závadné cenné papíry nenabýval. Co se týče druhého správními orgány vytýkaného jednání, tj. finanční asistence, byl přesvědčen, že tato činnost nebyla správními orgány prokázána.

35. Žalovaný zejména nesouhlasil s námitkou žalobce ohledně porušení zásady legitimního očekávání, jak pro její opožděnost, tak pro její nedůvodnost, když žalobcem vypočtené příklady řízení byly po skutkové stránce odlišné.
36. Soud usnesením zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů, které uvedl v žalobě a v doplňujících vyjádřeních ve věci pro nadbytečnost. Rovněž tak soud jako nedůvodný v dané věci zamítl návrh žalobce na přerušování řízení dle §48 odst. 1 písm. b) s.ř.s. za účelem podání žádosti k Soudnímu dvoru Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce, zdali lze předpisem členského státu absolutně zakázat tzv. finanční asistenci ve smyslu nařízení č. 575/2013. Právní zástupce žalobce soudu na jednání předložil i nové listinné důkazy ve věci, jež soud k důkazu provedl.

III.

Posouzení žaloby

37. Soud dospěl k závěru, že žalobce se dopustil správními orgány vytýkaného jednání, když ze správního spisu jednoznačně vyplývá jednak porušení zákazu poskytnout úvěr za účelem splacení dalšího členského vkladu, tzv. finanční asistence, a rovněž tak porušení limitů angažovanosti investičního portfolia a povinnosti vykonávat pouze činnosti stanovené zákonem o družstevních záložnách a zákazu obchodovat s cennými papíry nepřijatými k obchodování na evropském regulovaném trhu formou nákupu a předložení k proplacení směnek vypočtených ve výroku pod bodem (ii) žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně jednání tzv. finanční asistence soud poukazuje zejména na žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde byly velmi pečlivě popsány, a to i formou jednoduchých a přehledně propracovaných schémat, jednotlivé finanční transakce mezi žalobcem a dotčenými subjekty, na jejichž základě prostřednictvím smluv o úvěrech docházelo k přeskupování peněžních prostředků a jejich poskytování osobám z vedení žalobce uvedených ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí za účelem splacení jejich dalších členských vkladů vložených do žalobcova základního kapitálu. Soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména na jeho strany 31 až 45. Součástí správního spisu jsou taktéž výpisy z účtů veškerých zainteresovaných společností, které se podílely uvedenými transakcemi na finančních operacích; výpisy z obchodního rejstříku dotčených osob; informace z bank, prostřednictvím kterých byly finanční toky realizovány atp. Tyto listiny ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důkazů, který podává jednoznačný a logický závěr o výkonu činnosti tzv. finanční asistence ze strany žalobce a vylučuje jiný průběh skutkového děje. Soud toliko na okraj poznamenává, že jak tzv. ready-made společnosti, tak off-shorové společnosti jsou společnostmi jejichž existence je právním řádem České republiky dovolena, a proto nelze jejich samotné využívání k podnikání klást žalobci k tíži. Soud rovněž shledal právní posouzení jednání tzv. finanční asistence správné, neboť žalobce tím, že poskytl úvěr za účelem splacení dalšího členského vkladu, jednal v rozporu s § 11 odst. 2 písm. b) a c) zákona o družstevních záložnách ve spojení s § 11 odst. 3 téhož zákona a § 193 odst. 3 vyhlášky č. 123/2007 Sb.
38. Vnitrostátní právní řád České republiky tvoří vedle ústavních zákonů, zákonů i podzákoné právní předpisy. Dle č. 79 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., ústava České republiky (dále jen „Ústava“) jsou správní orgány oprávněny vydávat podzákoné předpisy jako vyhlášky pouze na základě a v mezích zákona. Podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „*povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*“. Přesto nelze Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tuto ústavní maximu vykládat tak, že veškeré podrobnosti uložené povinnosti lze stanovit pouze přímo zákonem. Pro právní účinky podzákonného právního předpisu je rozhodující jeho materiální vztah k projevené vůli zákonodárce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 75/2002, č. 116/2004 Sb. NSS). Jak uvedl Ústavní soud v nálezu č. 96/2001 Sb., na podzákonný předpis „je kladen požadavek, aby bylo obecné a dopadalo tedy na neurčitou skupinu adresátů, neboť Ústava zmocňuje k právní úpravě, nikoli k vydání individuálního správního aktu. ...

Ústavní vymezení odvozené normotvorby exekutivy spočívá na následujících zásadách: nařízení musí být vydáno oprávněným subjektem, nařízení nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu (nemůže tedy stanovit primární práva a povinnosti), musí být zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (musí být tedy otevřen prostor pro sféru nařízení)“. V dané věci měla ČNB v § 11 odst. 3 zákona o družstevních záložnách výslovně formulováno zákonné zmocnění stanovit podzákonným předpisem pravidla a ukazatele, mj. angažovanosti, likvidity a bezpečného provozu, pro (všechny) družstevní záložny. Proto byla ČNB oprávněna vydat žalobcem sporovaný podzákonný předpis a v něm formulovat podrobnosti při plnění povinnosti mj. likvidity, bezpečného provozu či angažovanosti, byť formou zákazu či příkazu. Rozhodně se tak ze strany ČNB nejednalo o žádné svévolné, nedůvodné či jak tvrdil žalobce protiústavní jednání.

39. Soud na podporu svých závěrů odkazuje na právní větu Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 3/16: „*Má-li družstevní záložna efektivně plnit funkce, jež ji odlišují od bank na jedné straně a od nebankovních poskytovatelů úvěrů na straně druhé, není v rozporu s ústavním pořádkem, jestliže je zákonem požadováno důsledné naplňování členského principu takovým způsobem, aby byli členové družstevní záložny adekvátně motivováni ke skutečnému zájmu o její zdravé hospodaření.*“
40. Soud poznamenává, že vyhláška 123/2007 Sb., byla účinná od 1. 7. 2007 do 5. 3. 2014, tedy účinná byla v době zahájení správního řízení. Obě žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů byla vydána již za účinnosti vyhlášky ČNB č. 23/2014 Sb., jejíž účinnost byla od 5. 3. 2014 do 7. 8. 2014. Tato vyhláška v § 69 odst. 3 obsahovala shodný zákaz poskytování úvěrů za účelem splacení základního členského vkladu nebo dalšího členského vkladu do spořitelního a úvěrového družstva jako § 193 odst. 3 vyhlášky č. 123/2007 Sb. Tento zákaz se promítl i do ustanovení § 77 odst. 1 v nyní účinné vyhlášce č. 163/2014 Sb.
41. Výtku žalobce o neaplikování nařízení č. 575/2013 na danou věc shledal soud účelovou. Žalobce v žalobě tvrdil, že toto nařízení neobsahuje zákaz finanční asistence, naopak obsahuje pravidla, která jako důsledek finanční asistence stanoví nemožnost započítání takto financovaného členského vkladu do kapitálu tier 1, dovodil tak oprávněnost prvního vytýkaného jednání. Soud předně poukazuje na úzkou provázanost nařízení č. 575/2013 se směrnicí o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostech dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky č. 2013/36/EU (dále jen „směrnice č. 2013/36/EU“), která byla založena v čl. 2 nařízení, v němž bylo stanoveno, že pro zajištění souladu s nařízením č. 575/2013 mají příslušné orgány k dispozici pravomoci a jsou povinny dodržovat postupy stanovené ve směrnici č. 2013/36/EU. Přičemž tato směrnice jednak v čl. 18 písm. e) upravuje možnost odnětí povolení vydané úvěrové instituci, *pokud úvěrová instituce spadá pod některý jiný případ, kdy lze podle vnitrostátních právních předpisů povolení odejmout.* Navíc dle čl. 104 odst. 1 písm. e) směrnice č. 2013/36/EU byla dána příslušným orgánům pravomoc při uplatňování nařízení č. 575/2013 *zakázat nebo omezit obchody, operace nebo síť institucí nebo požadovat upuštění od činností, které znamenají nadměrné riziko pro zdraví instituce.* Soud tak má za to, že z výše uvedených ustanovení směrnice vyplývá pro správní orgán I. stupně možnost stanovit zákaz určitých forem finančních operací, které považuje za nadměrné riziko pro *zdraví* družstevních záložen. Což je podpořeno ustanovením čl. 79 písm. a) směrnice č. 2013/36/EU, kde je upravena povinnost pro příslušné orgány zajistit poskytování úvěrů na základě rozumných a jednoznačně stanovených kritériích. Soud tak konstatuje, že pokud ČNB spatřovala nadměrné riziko pro činnost družstevních záložen právě ve formě jednání tzv. finanční asistence, byla oprávněna jej zakázat, Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byť takovýto zákaz přímo nevyplýval z nařízení č. 575/2013 a nebyl zde pak ani důvod pro aplikaci daného nařízení na danou věc.

42. K žalobcem uplatněné zásadní procesní námitce týkající se neprovedení svědeckých výpovědí jednatelů společností TRICAP, s.r.o.; YJP, s.r.o.; Clair de Lune, s.r.o.; Rowlings Comp, s.r.o.; Mípeo, s.r.o.; Tapovan, s.r.o. a CRN Praha, s.r.o., soud shodně se správními orgány uvádí, že by se jednalo o zcela nadbytečné důkazy, což i správní orgány v napadených rozhodnutích tvrdily a vysvětlily, proč k tomuto závěru dospěly, čímž se řádně navrženými důkazy vypořádaly. Správní orgány v řízení měly k dispozici notářské zápisy sepsané s dotčenými jednately, jejichž obsah byl souladný s ostatními listinnými důkazy (např. výpisy z účtů jimi řízených společností). Soud upozorňuje, že ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu ponechává postup při hodnocení důkazů úvaze správního orgánu. Správní orgán je však vždy povinen vysvětlit, proč sporný důkaz v řízení neprovedl, což se v tomto případě stalo.
43. Co se týče druhého vytykaného jednání, nezákonného obchodování se směnkami soud opět pro stručnost odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména na jeho strany 65 až 70. Součástí správního spisu je taktéž deník obchodníka s cennými papíry J&T Banky, z něž vyplývají vytykané obchody žalobce s cennými papíry přehledně správním orgánem I. stupně vepsané v tabulce na straně 65 až 66 rozhodnutí. Dále jsou součástí spisového materiálu příslušné smlouvy o úvěrech; výpisy z účtů, prostřednictvím kterých byly finanční toky realizovány atp. Rovněž tak tyto listiny ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důkazů, který podává jednoznačný a logický závěr o výkonu činnosti tzv. nezákonných směnečných obchodů ze strany žalobce a vylučuje jiný průběh skutkového děje. Soud poznamenává, že žalobce nákup a držbu cenných papírů neobchodovatelných na evropském trhu nesporel. Soud rovněž shledal právní posouzení jednání.
44. Soud rovněž shledal správním právní posouzení uvedeného jednání, neboť jím žalobce porušil vůči společností J&T Private Equity B.V. a Energetickému a průmyslovému holdingu, a.s., povinnost dodržovat limit angažovanosti investičního portfolia stanovenou v § 11 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 3 zákona o družstevních záložnách provedeným § 181 odst. 1, 6 vyhlášky č. 123/2007 Sb., a zároveň povinnost stanovenou § 1 odst. 5 písm. a) zákona o družstevních záložnách vykonávat pouze činnosti stanovené zákonem o družstevních záložnách upřesněnou v § 3 odst. 2 písm. e) zákona o družstevních záložnách stanovujícím zákaz obchodovat s cennými papíry nepřijatými k obchodování na evropském regulovaném trhu.
45. Soud však v dané věci shledal zásadní pochybení správních orgánů v uložení zjevně nepřiměřeného nápravného opatření. Předně soud konstatuje, že zákon o družstevních záložnách je předpisem obsahujícím normy veřejnoprávní povahy, jehož účelem je ochrana stability finančního systému. Součástí veřejnoprávní regulace je i státní dozor nad činností družstevních záložen, jenž je vykonáván ČNB; přičemž nástroji používanými při výkonu státního dozoru jsou jak opatření k nápravě, tak sankce. Charakter těchto dvou institutů je však odlišný. Právní doktrína zastává názor, že porušením právní povinnosti vzniká správní odpovědnost, neboť dojde k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za což je buď uložena sankce, která má trestněprávní charakter anebo opatření k nápravě, které naopak sankční charakter nemá. Opatření k nápravě je totiž zásadně ukládáno za účelem ukončení protiprávního jednání či odstranění protiprávního stavu vzniklého porušením právní povinnosti; jedná se tedy o tzv. nápravný prostředek správního dozoru, jímž je sledován jiný cíl než sankcí. S tímto rozlišením plně koresponduje i systematika zákona o družstevních záložnách, neboť obsahuje vymezení sankcí, a to jak ve formě přestupků (§ 27a zákona o družstevních záložnách), tak správních deliktů (§ 27b zákona o družstevních záložnách); v § 27d odst. 3 zákona o družstevních záložnách je stanovena subjektivní jednoletá a objektivní desetiletá prekluzivní lhůta pro zánik odpovědnosti za spáchaný správní delikt; v § 28 zákona o družstevních záložnách je obsažena úprava ukládání nápravných opatření v případě zjištění Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nedostatků v činnosti družstevní záložny. Z koncepce zákona o družstevních záložnách vyplývá, že družstevní záložna při zjištění nedostatků v činnosti má zjednat ve věci nápravu. Přičemž v § 28 odst. 1 písm. a) pod body 1. až 13., písm. b), c), d) e), f), g), h), i) zákona o družstevních záložnách jsou vyjmenována jednotlivá opatření, která je ČNB oprávněna pro zjednání nápravy družstevní záložně uložit. Konkrétně v daném případě žalobci uložené nápravné opatření, tj. odejmutí povolení družstevní záložně, bylo vtěleno do § 28 odst. 1 písm. f) zákona o družstevních záložnách. Dle § 28 odst. 2 zákona o družstevních záložnách *opatření podle odstavce 1 písm. b) až f) se uplatní při nesplnění požadavku podle odstavce 1 písm. a); podle povahy zjištěného nedostatku, zejména nesnese-li věc odkladu, lze tento postup uplatnit i bez předchozího požadavku podle odstavce 1 písm. a)*. Z jazykového výkladu citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že zásadně by mělo opatření ve formě odejmutí povolení (§ 28 odst. 1 písm. f) zákona o družstevních záložnách) následovat až po nesplnění předtím uloženého opatření, jímž byla dána dotčenému subjektu šance na obnovu nezávadného stavu fungování (§ 28 odst. 1 písm. a) zákona o družstevních záložnách). Nicméně uložení mírnější formy nápravného opatření před opatřením, jímž dojde k odejmutí povolení, by nebylo nezbytné, pokud by ČNB dospěla k závěru, že odejmutí povolení odpovídá povaze zjištěného nedostatku v činnosti družstevní záložny, zejména nesnese-li věc odkladu.

46. Soud k možnosti uložení opatření k nápravě ve formě odejmutí povolení dle § 28 zákona o družstevních záložnách odkazuje na důvodovou zprávu ze dne 1. 1. 2000 k zákonu č. 100/2000 Sb., dle které lze takovéto opatření užít „*Teprve tehdy, jsou-li tato opatření nebo sankce neúčinné, nebo jejich uplatněním nelze odvrátit brozbu závažných škod, lze změnit licenci anebo ji odejmout. Použití těchto opatření je vážným zásahem do činnosti družstevní záložny a práv jejích členů, jejich nesprávné užití může vést k značné újmě, proto jsou uvedeny kvalifikované důvody pro odnětí licence ...*“. Další důvodová zpráva ze dne 1. 6. 2005 k zákonu č. 57/2006 Sb., se vyjádřila k nápravným opatřením v souvislosti s vypuštěním nucené správy ze zákona takto: „*ČNB zastává názor, že segment družstevních záložen nelze z hlediska významu srovnávat s bankovním systémem, i když dopad případných poruch ve fungování družstevních záložen nepodceňuje, a i když případné dopady spíše než v rovině ekonomické lze spatřovat v oblasti politické, mediální a psychologické. Případy, kdy přetrvávají nedostatky v činnosti družstevní záložny, nepředstavují dle ČNB ohrožení celkové stability finančního systému, a proto se jeví jako adekvátní řešení situace použití standardních opatření k nápravě, která dosavadní zákon o spořitelních a úvěrních družstvech umožňuje aplikovat (§ 28), a v případech, že tato nápravná opatření nejsou účinná, resp. závažné nedostatky v činnosti družstevní záložny přetrvávají, je nutno neprodleně přistoupit k odnětí povolení družstevní záložně.*“
47. Tedy rovněž tak dle citovaných důvodových zpráv byla ČNB oprávněna přikročit k použití nápravného opatření formou odejmutí povolení, aniž by předtím přistoupila k uložení „mírnější“ formy nápravného opatření, pouze v případě zjištění skutečně velmi zásadních nedostatků v činnosti družstevní záložny; zejména takových, které by ve svém důsledku byly způsobilé členům družstevní záložny přivodit značné škody. Bezesporu samo uložení opatření odejmutí povolení ve svém důsledku způsobí členům družstevní záložny nevratný škodný následek, neboť dojde k zániku družstevní záložny. Soud tak má za to, že k odejmutí povolení pak opravňují toliko takové zjištěné nedostatky v činnosti družstevní záložny, které by byly způsobilé přivodit členům družstevní záložny minimálně stejné či vyšší škody, než jaké by jim vznikly na základě odejmutí povolení k činnosti.
48. Z žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že správní orgány v dané věci důvody pro odejmutí povolení žalobci spatřovaly v nedovoleném, netransparentním způsobu tvorby kapitálu, jež byl i v rozporu s obezřetnostními pravidly podnikání. Zdůraznily nezbytnost dodržování kapitálové přiměřenosti, jehož prostřednictvím se posuzuje stabilita a finanční situace žalobce. Přičemž zároveň konstatovaly, že u žalobce nelze přesnou hodnotu kapitálové přiměřenosti spolehlivě stanovit, což se odráží v nemožnosti provádění dalšího dohledu. Vysvětlily, že nepřijaly žalobcem navrhovaný vstup nového investora, čímž měl žalobce v úmyslu posílit svůj kapitál, jelikož ani navýšení kapitálu nemůže odstranit pochybnosti v ocenění expozic; zaúčtování pohledávek a Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vedení účetních výkazů v souladu s realitou; nedošlo by ani k sanaci úvěrového portfolia. Správní orgány byly přesvědčeny, že ani kapitálový vstup nových investorů by nevyrovnal ztrátu důvěryhodnosti spojenou s obchodními transakcemi, které žalobce činil vědomě v rozporu s pravidly obezřetného podnikání. Přetrvávající významná nejistota ohledně správnosti finančních výkazů; skutečné kapitálové přiměřenosti; celkové kondice žalobce a nemožnost vykonávat efektivní dohled tak správní orgány vedly k uložení opatření. Přičemž mírnější forma opatření by dle správních orgánů nenaplnila svůj účel, když další fungování žalobce představuje riziko pro jeho členy a je nežádoucí pro finanční trh.

49. Dle názoru soudu správní orgány v dané věci při ukládání opatření k nápravě hodnotily zákonem stanovená kritéria, tj. povahu a závažnost zjištěných nedostatků, způsobem vysoce obecným a nad to i vnitřně rozporným. Na jedné straně totiž správní orgány žalobci vytýkaly nedodržování kapitálové přiměřenosti, tedy jinými slovy, že nedisponuje dostatkem kapitálu, aby ustál provozní ztráty a přitom byl dále schopen vyplácet vklady. Avšak na straně druhé konstatovaly, že u žalobce nelze přesnou hodnotu kapitálové přiměřenosti spolehlivě stanovit, jelikož u nich přetrvávaly pochybnosti ohledně vedení účetnictví žalobce a správnosti jím vykázaných hodnot atp. Je pak s podivem, že odmítly žalobcem navržený kapitálový vstup nových investorů s odůvodněním, že by stejně nevyrovnal ztrátu důvěryhodnosti spojenou s nezákonnými obchodními transakcemi. Tímto odmítnutím totiž správní orgány odejmuly žalobci šanci získat zákonným způsobem dostatečný kapitál, jímž by mohl být schopen prokázat svou finanční situaci a stabilitu, byť nově vytvořenou v průběhu správního řízení, což by zajisté mělo podstatný vliv při posouzení výběru uložené sankce; případně tím mohlo dojít i k odvrácení uložení nejcitelnějšího nápravného opatření ve správním řízení.

50. Soud má za to, že pokud správní orgány neměly na jisto postaveno, jakých konkrétních chyb v účetnictví, v ocenění expozic a zaúčtování pohledávek atp., se žalobce dopustil, a jakým způsobem se tyto chyby následně promítly do hodnoty kapitálové přiměřenosti žalobce, pak nebylo v jejich moci řádně určit, zdali vytýkané jednání žalobce v celkovém měřítku ohrožovalo jeho kapitálovou přiměřenost, event. zdali jako důsledek vytýkaného jednání mohlo dojít či již došlo ke vzniku škodného následku, případně jak velkého.
51. Správní orgány tedy bez předchozího uložení mírnější formy opatření přistoupily k odebrání povolení žalobci s tím, že další fungování žalobce představuje riziko pro jeho členy a je nežádoucí pro finanční trh. Soud má za to, že oba důvody byly opět uplatněny v ryze obecné rovině bez specifikace konkrétních rizik pro členy žalobce a negativních dopadů na finanční trh. Jak uvedeno výše, nebyla-li postavena na jisto finanční situace žalobce, nelze dle názoru soudu ani dovozovat existenci rizika pro jeho členy, resp. jejich vklady. Taktéž neobstojí obecná proklamace správních orgánů, že další fungování žalobce je pro finanční trh nežádoucí, a to zejména ve vztahu k důvodové zprávě ze dne 1. 6. 2005 k zákonu č. 57/2006 Sb., v níž byly co do závažnosti následků rozlišeny nedostatky v činnosti bank od nedostatků v činnosti družstevních záložek s tím, že nedostatky v činnosti družstevních záložek nepředstavují ohrožení celkové stability finančního systému.
52. V této souvislosti soud považuje za potřebné odkázat na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2485/13, v němž Ústavní soud posuzoval charakter opatření zajištění peněžitých prostředků družstevní záložky v rámci trestního řízení, zároveň konstatoval, že účelem přijatých opatření není členy družstva „poškodit v jejich majetkových právech, ale naopak ochránit jejich vklady na účtech.“. Účel opatření má tak být realizován prostředky, které lze v době jejich uložení považovat za adekvátní; tudíž negativní důsledky opatření nesmí převážit nad ochranou veřejného zájmu. Dle Ústavního soudu je kritérium proporcionality naplněno nejen kritériem vhodnosti a potřebnosti mocenského zásahu, ale i kritériem přiměřenosti trestněprávních prostředků vedoucích k žádoucímu cíli, jež propojuje veřejný zájem i ochranu vkladatele. Soud je přesvědčen, že závěry Ústavního soudu lze Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vztáhnout i na danou věc, byť zde bylo uloženo opatření v rámci správního řízení. Z tohoto pohledu žalobou napadené rozhodnutí dostatečné a řádné odůvodnění proporcionality uloženého opatření – odnětí povolení z hlediska jeho vhodnosti a potřeby, ale i zvážení jeho negativních důsledků pro jednotlivé členy, postrádá. Soud nezpochybně nedodržování příslušných právních předpisů žalobcem, na druhé straně však přiměřenost uloženého opatření nebyla správními orgány dostatečně odůvodněna.

53. Dále co se týče druhého vytýkaného jednání - nezákonných obchodů se směnkami, soud opět vyzdvihuje podstatu nápravných opatření, a to jejich ukládání v případě existence hmotněprávního stavu, který je třeba napravit. Soud poukazuje na korespondenci účastníků správního řízení, zejména na dopis ČNB ze dne 18. 9. 2012, sp. zn. Sp/2012/104/586, č.j. 2012/9792/580, v němž žalovaný konstatoval, že dne 14. 8. 2012 obdržel od žalobce podklady, z nichž zjistil, že žalobce ve své bilanci eviduje i cenné papíry neobchodovatelné na evropském regulovaném trhu.

Rovněž tak ČNB v tomto dopise souhlasila s návrhem žalobce, že sporné cenné papíry bude žalobce držet do data jejich splatnosti, čímž dojde k úplnému odstranění porušení limitů stanovených zákonem o družstevních záložnách s tím, že do budoucna nesmí nabývat jiné cenné papíry v rozporu se zákonem. Rozhodné časové období, ve kterém žalobce sporné směnky nabýval, započalo dnem 4. 3. 2011 a skončilo dnem 6. 4. 2012. Tedy ČNB téměř dva roky před tím, než ve věci rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, vzala na vědomí existenci této závadné skutečnosti, tj. že žalobce má v držení cenné papíry neobchodovatelné na evropském regulovaném trhu a souhlasila s nápravou tak, že žalobce s nimi nebude do dne jejich proplacení manipulovat a další již nebude nabývat. Přičemž následně ČNB dané jednání žalobci kladla k tíži a učinila jej součástí výroku žalobou napadeného rozhodnutí, za něž bylo žalobci uloženo opatření odnětí povolení. Soud v tomto případě neshledal podmínky pro použití nápravného opatření odejmutí povolení, tj. ani že by věc nesnesla odkladu, ani nezbytnost napravit existující stav, jelikož z žalobou napadeného rozhodnutí a správního spisu nevyplývá, že by žalobce svůj slib, nemanipulovat se stávajícími a nenabývat další cenné papíry neobchodovatelné na evropském regulovatelném trhu, nedodržel.

54. Soud taktéž negativně hodnotí skutečnost, kdy ČNB současně s usnesením o zahájení správního řízení vydala dle § 61 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 28 odst. 1 zákona o družstevních záložnách dne 15. 5. 2013, pod č.j. 2013/5637/570, předběžné opatření, jímž žalobci uložila, aby se zdržela následujících jednání: uzavírání nových smluv o úvěru (včetně jakýchkoli změn u stávajících smluv o úvěru); konání či nekonání, jehož důsledkem by byla automatická obnova povinnosti poskytnout úvěr či jej prodloužit; přijímání vkladů od svých členů; přijímání základních členských vkladů a dalších členských vkladů, vyplacení vypořádacího podílu při snížení dalšího členského vkladu či vydání souhlasu s dohodou o převodu členských práv; jakéhokoli jednání spočívajícího v pořízování (nákupu) aktiv s přiřazenou rizikovou vahou větší než 0 % ve smyslu přílohy vyhlášky č. 123/2007 Sb., s výjimkou aktiv nutných k zajištění běžného provozu a s výjimkou ukládání vkladů v bankách ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách; zcizování aktiv či jejich zatěžování právy třetích osob. Soud v povinnostech uložených předběžným opatřením žalobci spatřuje zásadní omezení v nakládání s majetkovou podstatou žalobce, jež obsahově zcela koresponduje s nápravným opatřením dle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o družstevních záložnách, jímž lze *rozhodnout o omezení nebo zákazu některých povolených činností družstevní záložny až na 120 dnů, a to včetně nakládání vkladatelů s jejich vklady; nakládání vkladatelů s jejich vklady se pro účely tohoto zákona rozumí jakákoli jejich dispozice s vkladem*. Soud tak dospěl k názoru, že žalobci měly být povinnosti obsažené v předběžném opatření správně uloženy formou nápravného opatření dle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o družstevních záložnách, jež by mělo časově omezené trvání. Předběžné opatření dle § 61 odst. 3 správního řádu totiž na rozdíl od uvedeného opatření zůstává účinným, pokud není správním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgánem zrušeno dříve, až do dne nabytí vykonatelnosti rozhodnutí ve věci samé. Navíc by ČNB musela po uplynutí lhůty, po kterou by bylo nápravné opatření uloženo, zkontrolovat jeho plnění ze strany žalobce, a teprve poté, na základě výsledků kontroly, tj. buď v případě nedodržení stanovených povinností, anebo při zjištění, že věc nesnese odkladu, by byla ČNB oprávněna žalobci odejmout povolení. V dané věci účinnost daného předběžného opatření nebyla omezena pouze na 120 dnů, nýbrž trvala až do nabytí vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud rovněž poukazuje na to, že ČNB si byla vědoma toho, že povinnosti uložené žalobci předběžným opatřením obsahově odpovídají nápravným opatřením vypočteným v § 28 odst. 1 zákona o družstevních záložnách, neboť přímo na toto zákonné ustanovení ČNB v textu předběžného opatření výslovně odkázala. A v dopise ze dne 13. 2. 2014, č.j. 2014/633/110 ČNB výslovně uvedla, že předběžné opatření není omezeno lhůtou 120 dní. Soud tak shledal vydání předběžného opatření při zahájení správního řízení, jímž byly žalobci de facto zakázány téměř veškeré činnosti spojené s nakládáním s jeho majetkovou podstatou po celou dobu správního řízení, a poté mu bylo žalobou napadeným rozhodnutím odejmuto povolení k výkonu činnosti družstevní záložny velmi nestandardním procesním postupem ze strany ČNB. Kdy tímto postupem bylo navíc žalobci znemožněno případně ve věci zjednat nápravu a odvrátit tak uložení jedné z nejpřísnějších forem opatření, čímž bezesporu odejmutí povolení k výkonu činnosti družstevní záložny je.

55. Soud si je taktéž vědom ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), zejména rozsudku pléna ESLP ze dne 8. 6. 1976, Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, Series A, č. 22, dle kterého je nutno rovněž hodnotit, zdali konkrétní uložená sankce je či není svou povahou trestní sankcí, resp. trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Článek 6 odst. 1 věty první Úmluvy stanoví, že „[k]aždý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu“. Soud poukazuje na bod [47] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, v němž byla podrobně rozebrána uvedená kritéria s ohledem na judikaturu ESLP následovně: „... Pro aplikovatelnost kategorie trestních obvinění je tak rozhodné: (i) posouzení příslušnosti sankce k určitému právnímu odvětví, (ii) analýza povahy porušení práva, za něž je sankce ukládána, a (iii) zhodnocení stupně přísnosti sankce. První kritérium je pouze výchozím bodem úvah a samo o sobě bez spojení se zbyvajících nemá význam. Druhá dvě kritéria jsou alternativní; tj. stačí naplnění jednoho z nich pro podřazení případu pod článek 6 Úmluvy, ale na druhou stranu tento závěr nevylučuje hodnocení obou kritérií ve vzájemné souvislosti.“
56. Podle systematiky českého právního řádu patří opatření k nápravě uložené dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o družstevních záložnách do odvětví práva správního, konkrétně finančního a nikoli trestního. Tato skutečnost však není sama o sobě rozhodná pro další posouzení, proto se soud dále zabýval povahou porušení práva, za které je opatření ukládáno a zhodnocením stupně jeho přísnosti. Odnětí povolení je jednorázovou sankcí stanovenou ze zákona; jeho účelem nebyla peněžní kompenzace škody, nýbrž mělo odstrašující funkci k odvrácení případných pokusů družstevních záložek podnikat v rozporu se zákonem stanovenými pravidly; sankce tedy byla uložena jako trest s odstrašujícím a represivním účinkem a byla podstatná. Odnětí povolení tak má kromě motivační výrazně sankční povahu. Uvedené svědčí ve prospěch pojetí odnětí povolení jako „trestní sankce“.
57. V případě, když bude soud na uložené opatření nahlížet jako na „trestní sankci“, pak s ohledem na § 27d odst. 3 zákona o družstevních záložnách má vytýkané jednání tzv. finanční asistence za prekludované. Ohledně určení okamžiku počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty soud odkazuje na ustálenou judikaturu soudů, a to na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, v němž soud konstatoval, že tímto okamžikem „je třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kevalifikovanou.“, dále soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 7 As 11/2010 - 134 a na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č.j. 7 Afs 14/2011 – 115, jehož druhá právní věta zní následovně: „*Správní orgán se "dozví" o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách) dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.*“.

58. V případě prvního vytykaného jednání správní orgány odvíjely počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty od anonymního podání dodaného na podatelnu správního orgánu I. stupně dne 14. 11. 2012 v 14:54 hodin. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasil, jednak byl přesvědčen, že již v únoru roku 2012 měly správní orgány k dispozici dostatečné informace týkající se jeho finanční asistence a zároveň sporoval okamžik a způsob doručení anonymního podání.
59. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že způsob doručení anonymního podání na podatelnu správního orgánu I. stupně nelze z otisku razítka podatelny zjistit. Taktéž se soud pozastavuje nad tím, že je u otisku razítka podatelny správního orgánu I. stupně spolu se spisovou značkou č.j. 2012/12068/580 uvedeno i jméno „Ing. B.“, který, jak uvedl žalovaný (viz strana 34 poslední odstavec rozhodnutí), se nezabývá sankčním ani licenčním řízením. Rovněž tak je s podivem, že pokud se mělo jednat o prvotní údaje poskytnuté správnímu orgánu I. stupně o nestandardních finančních operacích žalobce, správní orgán I. stupně je do správního spisu zažurnalizoval až dodatečně dne 30. 1. 2014, což vyplývá ze spisového přehledu. Již výše uvedené skutečnosti snižují věrohodnost tvrzení správních orgánů ohledně okamžiku doručení předmětného podání.
60. Dále žalobce k prokázání svého tvrzení, že správní orgány měly k dispozici dostatečné informace pro zahájení správního řízení dříve, než jim bylo dodáno anonymní podání, založil do správního i soudního spisu Úřední záznam Policie České republiky, ze dne 14. 11. 2012, č.j. KRPA-33473185/TČ-2012-000093-NL, z jednání konaného od 13:00 do 14:00 hodin dne 14. 11. 2012, v němž Ing. B., jakožto xxxxx konstatoval, že se již delší dobu správní orgán I. stupně zabývá problematikou čerpání úvěrů různými subjekty od žalobce a původem finančních prostředků na splácení dodatečných členských vkladů. Měl za to, že tyto finanční transakce byly prováděny za účelem navýšení základního kapitálu žalobce. Rozsah těchto úvěrů měl již zmapován, a v případě prokázání těchto skutečností, vyjádřil přesvědčení, že žalobci odebere licenci. Současně Ing. B. uvedl, že dodatečné členské vklady nepřesahují zákonem stanovenou hranici, kdy pak vzniká povinnost doložit původ finančních prostředků a že osoby ovládající žalobce vlastní přes 93 % družstevních podílů. Z uvedeného záznamu jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně měl již „delší dobu“ před okamžikem dodání anonymního podání k dispozici informace o skutkových okolnostech, které mu předběžně umožnily jejich právní zhodnocení. Konkrétně se jednalo o informace týkající se nestandardního čerpání úvěrů; splácení dalších členských vkladů; účelového navýšování základního kapitálu žalobce, tj. informace týkající se předmětu daného správního řízení. Zjištěné informace dokonce vedly správní orgán I. stupně k závěru o pravděpodobném odebrání licence žalobci. Jelikož Ing. B. podstatné skutečnosti pro zahájení řízení prezentoval na jednání, které skončilo o 54 minut dříve, než bylo do podatelny správního orgánu I. stupně dodáno anonymní podání, což jednoznačně vyplývá z otisku úředního razítka, dospěl soud k závěru, že se správní orgán I. stupně o vytykaném jednání žalobce dozvěděl dříve a nikoli z anonymního podání. Případně, že musel mít anonymní podání k dispozici ještě předtím, než na něj bylo otisknuto razítko podatelny. Soud se proto zabýval otázkou, kdy správní orgán I. stupně získal výše uvedené vědomosti o činnosti žalobce. Z dopisů předložených žalobcem ze dne 7. 2. 2012, jež posílal advokát Ing. P. různým orgánům žalobce, vyplývá toliko nespokojenost adresáta se zvyšováním základního jmění žalobce formou dalších členských vkladů, čímž došlo naopak ke snížení členského vkladu Ing. P. Ing. P. sice uváděl, že pokud nebude žalobce ve lhůtě adekvátně jednat, Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obrátil se s celou záležitostí na správní orgán I. stupně. Ze správního spisu však nelze zjistit, zdali se Ing. P. skutečně na správní orgán I. stupně v této záležitosti obrátil. Dále z dopisu správního orgánu I. stupně ze dne 10. 5. 2012, č.j. 2012/4860/580, adresovaného žalobci, je zřejmé, že správní orgán měl důvodné pochybnosti o činnosti žalobce, neboť jej vyzval k předložení podkladů a informací k jeho člence paní P. Předložení seznamu všech poskytnutých úvěrů žalobcem ke dni 30. 6. 2012 požadoval správní orgán I. stupně po žalobci dopisem ze dne 3. 8. 2012, č.j. 2012/8179/580; a dopisem ze dne 15. 10. 2012, č.j. 2012/10838/580, správní orgán I. stupně vyzval žalobce k předložení údajů o objemu pohledávek pro posouzení dostatečnosti krytí úvěrových ztrát. Správní orgány setrvaly na svém názoru, že se o vytýkané činnosti žalobce poprvé dozvěděly z anonymního podání ze dne 14. 11. 2012, avšak soud má toto tvrzení s ohledem na výše uvedené za vyvrácené. Za situace, kdy ani správní spis neobsahuje žádné listiny, z nichž by bylo možno zjistit, kdy měl správní orgán I. stupně o vytýkané činnosti žalobce k dispozici dostatečné informace pro zahájení správního řízení, dospěl soud k závěru, že správní orgány neunesly břemeno důkazní ke svému tvrzení, že v případě protiprávního jednání žalobce tzv. finanční asistence bylo správní řízení zahájeno předtím, než uplynula subjektivní prekluzivní lhůta dle § 27d odst. 3 zákona o družstevních záložnách, tudíž námitka zániku odpovědnosti žalobce za jednání tzv. finanční asistence byla uplatněna důvodně.

61. Soud odmítá námitky žalovaného, že úřední záznam ze dne 14. 11. 2012 je nevěrohodnou listinou, neboť neobsahuje relevantní údaje a nebyl podepsán Ing. B. Úřední záznam byl totiž sepsán policejním orgánem pro účely trestního řízení, tudíž byl správně podepsán toliko policejními příslušníky, kteří jej vyhotovili. Skutečnost, že správní orgán I. stupně věděl o úvěrech a navyšování kapitálu žalobce přede dnem 14. 11. 2012 zcela koresponduje i s dopisy JUDr. N. a správního orgánu I. stupně z února a května 2012 adresovanými žalobci. Soud tak posoudil úřední záznam jako věrohodný důkaz.
62. Soud konstatuje, že s ohledem na výše uvedený závěr o neurčitosti odůvodnění uloženého nápravného opatření správními orgány a na jeho zjevnou nepřiměřenost, se již nebude pro nadbytečnost zabývat dalšími žalobními námitkami.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Na základě výše uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za osm úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby ze dne 6. 8. 2014, replika ze dne 26. 5. 2015, vyjádření ze dne 29. 5. 2015, 7. 12. 2015 a 5. 4. 2018, a účast na ústním jednání dne 15. 6. 2018), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 8 x 3.100,- Kč, osm paušálních částek ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 8 x 300,- Kč a DPH ve výši 5.712,- Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za vyjádření ze dne 16. 4. 2018 a 16. 5. 2018, neboť daná vyjádření toliko shrnují předchozí vyjádření žalobce a svým obsahem se s nimi shodují. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 35.912,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce JUDr. Libora Němce Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.